

1909. január 6.

15 éves kromb

Drága jó Apám
enléke.

1909-ik év január 2-án születtem
 az én feljuttatott drága apá-
 mával. Azt a nagy tudású kiváló
 egyéniségű embert kinek nemcsak
 lelke csodálatos önzetlenségével csak
 ama törekedést egész életében nagy
 családját, gyermekeit boldognak
 elégedettnek látta. Én is aldosztam
 föl egész életét a folytonos munka-

kának mely lassankint aláasta
egészségét. Baján évről - évre pulyas-
bodott meg hogy véro priovel pár
de meg kellett válni hivatalától
melyhez pedig farambatlan
munkás lelkenek teljes ambíciója
buzta vissza. — Kitartás jellemzte
egész életén mely csak penne-
dóssal munkádóssal volt telve és
ez a kitartás tartotta benne a
lehető intőzatos penvedési alatt
mely 8 éven keresztül teljesen megőrd
te az ő erős penveretét és egy testileg
lelkileg megtört agastyánú csinalt belőle,
ebből a nagy esű pitka intelligenciával
bino emberből. Oh! mily intőzatos volt

némi drága állam lassu baldoklá-
sát fokozatos gyángulésót. Mire kelleit
válni annak hit és pletenere

legjobbára merettem; noskátáq vára

ki magába gondolkozni pete

tud. - és a nép viést bájú fej bogy

megbajolt az élet csapásai alatt

arokor a nemek vonasokor min

ZENEAKADÉMIA
LISZT MÚZEUM

dig ott állt a belső kine kinyoma

ta, azok a jóságos nemek oly

zavarán meretk sokszor maguk

elé. Állam jó Állam de ezt

a jóságos nemek arkot többlet

látni soka sem fogam. - Utolsó

napjai végteleen gyenge volt de

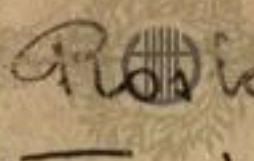
ki gondolt volna nosza mikor

még ő neki eszébe sem volt sok a
miniket írtagyni. - Újén másod-
napján reggel 2 órákor nagyon
rosszul lett "szíve" nagyon rosszul
van, egész késtem "szíve" nem e
egy rossz álom folytatása volna ez
Intozatos piteg való. - Fölöttöttem.
Könyvtelen nemmel lélektelemmel
borultam ágyam elé. és szinte
vigasztalan egész tekintetem. Nem
nem, lehet volt hi belőlem e késtem
többet nem voltam képes innádkor.
ni sem, annyira megfagyasztott
apám elvételének gondolata is.
Isen nem hallgattad meg néma
könyörgésem. - Később bemebelem szíve
szíveim hogy van? - Isen nem jött
csak német nyugtatónak rám. Isenem

ott függtek az ő megtört tekintetén.
Styain a lelkesedést bádly öntsem belé,
csak me bádlyos itt regény margójára.
Hiala volt minden. D'elfelé jobban volt
föltűnt az ágyban és párná mellett egyszem
hátra, mikor pedig főleg bajátán át-
fogott két kezével és mosolygott erősen
nemesebb ki akarta mondani de csak
annyit mondhatott Ma ... 2 órától
kezdte az agónia. Horgát pümpölően nyugodt
rájjal megtört nemekkel. Halálhorgé
át mintsa most is ballagóan. Telbe-
tellen kioldással töltött kezembe ágya
előtt. Talos er bádlyos én forró peretett
apám már nem ismer meg töltött már
nem fog szólni töltött. - Hadd okára
a pap megérkezett. Telacta az utolsó ke-
retet, mikor az abszolutist kiemelték
minchig halálabb körgés után elvált
az ő tinta füzes lelke. Rége mindegyik

Tebát most már szabad lenni egy ö-
pillétek nevelésénél külön kezdő jelle
miser most már szabad előtörni az
eddig visszafajzott kőnyezkedés és földol-
ló sokozással kőnyörgő kiáltással erőre-
kossan ölelni azt az ki melyen életünk
legdrágább volt, - Anyám, anyám ne bony-
lódj. Sebbségen ez egy intőrejtő álmom. - És
most már szabad sokolgatni már oly
bideg drága kereit, ancsa mit már
bevont a kezében balal óvni pápadi
sága. Mily megdöbbentően nyugodt sen-
des ez a drága arc. Nem mondja már
meg a földolító kőnyezkedés kétségbeesett ki-
vása, csak oly bideg néma marad az
továbbra is és ölelése. Anyám lát nem
hallad többet szerencsétlen gyermekek, Mar-
gicás kőnyörgő nava. Apuskám egytől
drága apám nincs borsám már egy
otavát se? Ne tréfálgj hely föl ne vgy
az ömlethe. engemet! - Holnap reggel is-

miért csak ezt a felső baloldali arcom
magam előtt. Drága menyem örökre lebeg-
va ajkai örökre verárva. — Oh mily gő-
nyű vagy! Atyám a pavatolon. Szíved
közül egy végtelen mély vonás arcom
oly nyugodt mint sálka nem látom
Oda hajtom iró fejemet koporsódré
és nézem nézem azt a drága arcom
Már kezd elváltani, földre süllyed
elviszik tőlem örökre; erre a gondolatra
örök kétségbeeséssel fogam meg jég-
reg kezét. Nem engedlek, nem enged-
szetek magamról elvinni! — / 6. fejezet
a temetői napja. Szemem előtt oly tű-
lóvörös süllyed fátyol lebeg, ezen keresztül
látom azt a sok fekete alakot. Elmozdultak
vagy ébren vannak. Mit akarnak ezek itt?
Hirtelen kiválik közülük kettő közülük egy
koporsó fejedet. Jóságos Teremtőm mit
szándékoznak ezek? Ecsedik eltakarják előt-
tem örökre drágaságomat. — Jsten veled - hal-

lanc a szögöst követtem. Egy könyv nem
jött semmire, sive semet intoratos értes
fogja el. - Fölhangzik a lircum sed.
A gyertyák fénye ott ragyog a tündér
erőparia fedelén. Kibárási, sivi, so
kogui szeretőik és nem virok, lábam
minthogy földre volna gyökerezve.
Szeretnem birtatom magamot. Nem es-
bet ex való annit látok, értek. Ébressze
tek hát föl már ne baggyaitok. Mindeori
A szeretásmak vége van de ar álsan
nak minis. - ZENEAKADÉMIA BUDAPEST
LISZT MŰZEUM
paria után. Csügym hát erre már te
visszatérni roba sem fogsz többlet. Nem
fogod már látni henteor virulását
a tavasz földheltet, te már akkor a föld
alatt fogsz parlani, csak aldo mel-
lemed jár majd föl meglátogatni
utbagyab gyömeket. - Hing is.
Koratos egy ut ar a temetőig. Semmi
merekem más egy prantia nem lát

ma is csak számomra szíveskedést a
befutott kocsikablakon keresztül meg-
értetjük. Le kell szállni. Oh ma
a kaporos ott is fekszik, egy újított
siv Tatungo sötét sárga foltok
elhangzik a Miatyánk Ador
bizz és én még mindig nem
elredek. — Törzses kutyák a ko-
porosot, kötelekkel fogják körül
most most ZENEAKADEmia gyorsan pütyög
ai és káprázó nemese el
és én még víknen mintha az
en labanc alatt sütyedne a
föld és mintha arról a ko-
porosval egész világosság
elcsúsz minden boldog,
nemcsak tényleg. Tehát Valóság

Yelozatos eret szorítja össze
szivemet. Csak netem az alap
munka mintha most ébred-
nék tudatára leányom ellen-
állhatatlanság a földre. Irtat-
nék ottmaradni a hideg földön
esetben kihozza összezsugorodva
"leskötő" atjakkal kiabálni, Apám
apám ne hagyj itt engem! -
Nem bírok semmit sem tenni
egy hang nem jön ki torokom,
semmi szinte fagyó mélységgel
veri a hulló hantokat miközben
mám hangjakkal mintha sír-
veket jéggé fagyasztatná. - Oh
én tudom kemény kell hogy
az én édes gondviselő apám fel-
adja a sír mélyén és mégis

mégis hagyom az agyban mind
egy cötteen valóban elvett tőle.
ő itt marad örökre. ez a nagy
tettetés helyen és minden juttat
mell őt hagyom. - Egyetlen
gondolat se él agyamban csak
szavak és képek. Mindegyik föl
elföllem; az utolsó napok mo
dát emlékeire nem emléke
re megjelenni. Egyetlen
szó, csak tudom, sőt sokszor
földre borulom, mily kicsit
a környezetre volna, de
nem, a fájdalom csak belülről
szemből szemem tovább is égő
órát akarom.

Haz a jövőre. Ha a ház nagy
eddig mindenem vagyunk benne.

Egy nap alatt hogy megváltozott
mindennek, mindennek. A róza a föld
tovább kerek hordárok a föld ki
virágzott, megvirágzott. Apám szíve
gyönyörű virágok illatának ki-
léte a fű de őt nem talalom
sehol. Odamegtek könnyök hangján
Apám szíve vissza vele, de leg-
gy kezdtem hogy még nem tudom
se jössz megcsókolni a gyerekek hirtelen
De én nem marad - Tűz az őz lehell a
lehell a virágokat hervadás mindennek
Ismét könnyök: Apuska hol vagy még
mindig oh hát még a földre se akarod
ezen földet helyet itt hagyni. - Elvezünk
közelebb a lehel is hagyod. Elvezünk
no báiskamát mit te attól itt kell
hagyni helyet hol minden terád an-
Cikert és te csak hagyod ezt. Menni
otlok vele mindenre őt marad örök-
re a föld hát alatt. Apuska, apám
dona a szellem önkéntje anca gyerme-
ked előtt!

Ms 194

+

1915 aug. 4.

Drága jó nagymamám

emlékére.

Ő is itt hagyott en-

gem. Maga volt az önfeláldozás
az önzetlenség a szeretet. Egész éle-
tében csak másokért csak mások-
nak élt, az ő érdeke az ő jóléte
mindég háttérbe szorult. Min-
dent megtenni azért hisz szeret
de semmit magáért. Ezzel jel-
kezése is van az ő áldott
életé mely a maga kenere nem
követelő póka semmit. Istenség
hát ilyen emberek is élnek még
a világon?! Én már nem igen
fogok találni hozzá hasonlót.
Kinek gránátvörös szeretettel telt
évéhes mindig fordulhattam, tud-

va hogy megértést peretõ pravahastá-
lálók mála. Milyen halás volt negegy
minden legcselényelbeis mit este tettem
megnégyenitets az õ nagy kelhével midõn
isten áldását kerte haldoklásában jánu
pedig mit tudtam este tenni? Azt a
monom, keserû hat esztendő fia halála
óta hi lehetne már az jóvá. Lohor a pi-
ven majd megrakadt midõn láttam
milyen megadással ment Tóhúnt el egy
látogatása után vissza, vissza az idegen-
be, milyen megadással viselte a soros
hogy nálunk már nincs otthon milyen
halás boldog volt egy látogatásomér, ott
azon a nem neki való helyen. Edes jó
Kaszkamán soha, soha nem felejtlek
el, a kifogyhatatlan jószágodak, a szelõ
simogató vigasztaló pravaidak, szép nagy
sötét remeidet mivel engem láttál a leg-
nebbnek a legjobbban. Elvesztettem
egy szívet hi engem igazán nagyon ne-
reten espedülálló gyöngödséggel ansethen-
séggel, esoda-e ha könnyeim hullnak
utána ?!